

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-88-27>

УДК 338.43:339.137.2

ДОВГОСТРОКОВІ КОНКУРЕНТНІ ПЕРЕВАГИ В АГРОБІЗНЕСІ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

LONG-TERM COMPETITIVE ADVANTAGES IN AGRIBUSINESS IN CONDITIONS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Ткачук Олександр Вячеславович

аспірант,

Національний транспортний університет

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-7422-964X>**Tkachuk Oleksandr**

National Transport University

У статті досліджено особливості формування довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі в умовах посилення вимог сталого розвитку та трансформації глобального економічного середовища. Визначено, що сучасна модель забезпечення конкурентоспроможності аграрних підприємств більше залежить від здатності інтегрувати економічні, екологічні та управлінські компоненти у єдину систему стратегічного розвитку. Доведено, що інтеграція екологічно орієнтованих підходів у систему агробізнесу сприяє підвищенню рівня економічної стійкості підприємств та зміцненню їх ринкових позицій у довгостроковій перспективі. Визначено, що важливу роль у забезпеченні стратегічної конкурентоспроможності відіграють розвиток інноваційного потенціалу та підвищення ефективності використання аграрних ресурсів. Сформовано концептуальний підхід до забезпечення довгострокових конкурентних переваг агробізнесу на основі синхронізації економічних, екологічних та організаційно-управлінських механізмів розвитку в умовах сталого розвитку.

Ключові слова: екологічні фактори, вартість бізнесу, довгострокові конкурентні переваги, агробізнес, сталий розвиток, розвиток екологічних технологій, трансформація підприємств.

The purpose of the article is to study the theoretical and applied principles of forming long-term competitive advantages in agribusiness in the context of sustainable development, as well as to substantiate the conceptual approach to the integration of economic, environmental, and managerial mechanisms for ensuring the strategic competitiveness of agricultural enterprises. The methodological basis of the study is general scientific and special methods of economic analysis. The research process used methods of theoretical generalization, system analysis, structural-functional approach, scientific abstraction and logical modeling. To determine the relationships between the components of sustainable development and competitiveness parameters, comparative and analytical approaches were used, which allowed to form conceptual foundations of strategic development of agribusiness. The article examines the features of the formation of long-term competitive advantages in agribusiness in the context of increasing demands for sustainable development and transformation of the global economic environment. It is determined that the modern model of ensuring the competitiveness of agricultural enterprises depends more on the ability to integrate economic, environmental and management components into a single system of strategic development. It is substantiated that long-term competitive advantages of agribusiness are formed with the adaptability of management mechanisms of enterprises and the ability to integrate them into modern value chains. It is established that the increase in the instability of the external environment actualizes the need to transition from short-term response models to strategically oriented management of competitive advantages based on the principles of sustainable development. It is proven that the integration of environmentally oriented approaches into the agribusiness system contributes to increasing the level of economic sustainability of enterprises and strengthening their market positions in the long term. It is determined that the development of innovative potential and increasing the efficiency of the use of agricultural resources play an important role in ensuring strategic competitiveness. A conceptual approach has been formed to ensure long-term competitive advantages of agribusiness based on the synchronization of economic, environmental, and organizational and managerial development mechanisms in the context of sustainable development.

Keywords: environmental factors, business value, long-term competitive advantages, agribusiness, sustainable development, development of environmental technologies, enterprise transformation.

Постановка проблеми. У сучасних умовах трансформації глобального економічного середовища питання забезпечення довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі набуває особливої актуальності, оскільки аграрний сектор дедалі більше функціонує під впливом багатовекторних економічних, ресурсних та ринкових змін. Посилення конкуренції на світових агропродовольчих ринках та постійне зростання вимог до ефективності використання ресурсного потенціалу формують нові умови стратегічного управління агробізнесом. У таких умовах традиційні моделі забезпечення конкурентоспроможності, котрі орієнтуються переважно на короткострокову економічну результативність, втрачають достатній рівень ефективності, що актуалізує потребу у формуванні комплексного підходу до створення стійких конкурентних переваг аграрних виробників.

Особливої значущості ця проблема набуває в умовах структурної трансформації аграрного сектору України, у якому підвищення рівня конкурентоспроможності підприємств пов'язане не лише з оптимізацією виробничих процесів, але і з необхідністю забезпечення стратегічної адаптивності до змін бізнес-середовища. При цьому довгострокові конкурентні переваги агробізнесу дедалі більше визначаються здатністю підприємств інтегрувати інноваційні управлінські механізми, модернізувати логістичну інфраструктуру, підвищувати ефективність використання аграрних ресурсів та формувати економічно обґрунтовані моделі розвитку. Водночас недостатній рівень системності у впровадженні механізмів стратегічного управління конкурентоспроможністю стримує формування стійких ринкових позицій аграрних підприємств у довгостроковій перспективі.

Зазначені проблеми актуалізують необхідність обґрунтування концептуальних засад формування довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі для забезпечення підвищення загальної результативності господарської діяльності та зміцнення стратегічної конкурентоспроможності аграрного сектору України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика формування довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі дедалі активніше досліджується у сучасній економічній науці, що обумовлюється трансформацією механізмів функціонування аграрного сектору та посиленням загальних вимог до забезпечення його стратегічної стійкості. Зна-

чна увага при цьому приділяється питанням модернізації управлінських систем та інтеграції інноваційних механізмів забезпечення конкурентоспроможності.

Важливий внесок у дослідження питань розвитку аграрних підприємств здійснено у працях М. І. Дзямулича [1; 2], який визначив особливості формування механізмів розвитку підприємств агросектору на основі цифровізації та активізації підприємницьких ініціатив сільського населення. При цьому автор зазначає, що модернізація економічних процесів у сільському господарстві впливає на рівень адаптивності підприємств до змін ринкового середовища та сприяє підвищенню ефективності використання виробничого потенціалу. Водночас розвиток підприємницької активності розглядається як важливий чинник структурного зміцнення аграрної економіки.

Також варто відзначити роботу Л. І. Галас [3], у якій розглянуто специфіку експортної діяльності сільськогосподарських підприємств в Україні. При цьому визначається, що зовнішньоекономічна діяльність виступає одним із ключових факторів зміцнення конкурентних позицій аграрного бізнесу, оскільки вона сприяє диверсифікації ринків збуту та підвищенню ефективності функціонування підприємств у довгостроковій перспективі.

Крім того, необхідно відзначити працю Д. О. Філюка [4], присвячену питанням ефективності використання земельних ресурсів у діяльності сільськогосподарських підприємств. Наголошується, що раціональне використання земельного потенціалу виступає важливою передумовою забезпечення економічної результативності агробізнесу та формування його довгострокових конкурентних переваг.

Натомість у дослідженнях Т. О. Шматковської [6; 7; 10] значна увага приділяється питанням фінансово-кредитного забезпечення аграрного сектору та забезпечення прибутковості сільськогосподарських підприємств на засадах формування економічних умов їх ефективного функціонування. Авторка обґрунтовує необхідність інтеграції фінансових механізмів підтримки агробізнесу із системою стратегічного управління підприємствами, що дозволяє підвищити рівень їх економічної стійкості та конкурентоспроможності.

З іншого боку, Ю. О. Чалюк [5; 8] розкриває роль соціальних сервісів у забезпеченні економічної резильєнтності в умовах глобальної цифровізації. Такі підходи мають важ-

ливе значення для агробізнесу, оскільки підтверджують необхідність інтеграції сучасних управлінських і цифрових механізмів у систему стратегічного розвитку підприємств. А у дослідженні О. О. Яценко [9] проаналізовано вплив інформаційного шуму в маркетинговій аналітиці на процеси прийняття економічних рішень. Визначається, що ефективність стратегічного управління підприємствами значною мірою залежить від якості аналітичного забезпечення та достовірності інформаційних потоків, що є важливим чинником підтримання конкурентних позицій агробізнесу.

Таким чином, поточні наукові напрацювання свідчать про зростання уваги дослідників до проблематики забезпечення стратегічної конкурентоспроможності агробізнесу в умовах трансформації економічного середовища. Разом з тим, існує об'єктивна потреба в обґрунтуванні комплексного підходу до формування довгострокових конкурентних переваг агробізнесу на основі інтеграції економічних та стратегічних механізмів в умовах сталого розвитку.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження теоретико-прикладних засад формування довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі в умовах сталого розвитку, а також обґрунтування концептуального підходу до інтеграції економічних, екологічних та управлінських механізмів забезпечення стратегічної конкурентоспроможності аграрних підприємств.

Виклад основного матеріалу дослідження. Особливості формування довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі в умовах посилення вимог сталого розвитку полягають у переході від традиційних моделей забезпечення конкурентоспроможності до інтегрованих систем стратегічного управління. У межах таких систем економічна результативність поєднується з ефективністю використання ресурсного потенціалу та підвищенням адаптивності підприємств до змін глобального середовища [3]. За таких умов конкурентні переваги формуються не лише через масштаби виробництва чи цінові параметри продукції, але і через функціональну здатність підприємств забезпечувати стабільність функціонування в умовах високої ринкової волатильності та структурної трансформації агропродовольчих систем.

Водночас варто зазначити, що довгострокова конкурентоспроможність агробізнесу усе більше залежить від рівня технологічної модернізації виробництва, ефективності

управлінських механізмів, розвитку інформаційно-аналітичного забезпечення, диверсифікації господарської діяльності тощо. Це сприяє формуванню комплексних організаційно-економічних моделей управління, котрі орієнтуються на зміцнення ринкових позицій підприємств та забезпечення їх стратегічної.

Якщо вести мову про сучасну модель забезпечення конкурентоспроможності аграрних підприємств, то необхідно зазначити, що вона усе більше залежить від здатності інтеграції економічних, екологічних та управлінських компонентів у єдину систему стратегічного розвитку [10]. Причиною цього є той факт, що функціонування агробізнесу відбувається в умовах зростання складності ринкового середовища та посилення взаємозалежності між ресурсною ефективністю, організаційною адаптивністю й довгостроковою стійкістю господарської діяльності. За таких умов ізольоване використання окремих механізмів забезпечення конкурентоспроможності втрачає свою результативність, поступаючись інтегрованим моделям управління, орієнтованим на синхронізацію виробничих, фінансових, логістичних та управлінських процесів.

Водночас економічна ефективність аграрного виробництва у даний час усе більше пов'язується зі здатністю підприємств оптимізувати використання ресурсного потенціалу та забезпечувати стабільність свого функціонування в умовах структурної трансформації глобальних агропродовольчих систем [1]. Внаслідок цього формування конкурентних переваг переходить від короткострокової орієнтації на виробничі показники до довгострокового стратегічного управління, спрямованого на забезпечення ефективного розвитку аграрних підприємств у динамічному бізнес-середовищі.

У даний час системна інтеграція екологічно орієнтованих підходів у систему агробізнесу сприяє підвищенню рівня економічної стійкості підприємств, оскільки забезпечує більш раціональне використання їх ресурсного потенціалу та зниження рівня залежності від нестабільних факторів зовнішнього середовища. Варто зазначити, що наразі довгострокова конкурентоспроможність аграрних підприємств усе більше визначається здатністю поєднувати економічну результативність із формуванням ефективних моделей управління ресурсними потоками та модернізацією виробничо-господарських процесів. Саме тому екологічно орієнтовані механізми розвитку сприяють зміцненню ринкових

позицій підприємств через підвищення рівня адаптивності до структурних трансформацій глобального агропродовольчого середовища та зростання вимог до якості й безпечності аграрної продукції [4]. На нашу думку такі фактори і сприяють формуванню передумов для розширення доступу вітчизняних аграрних підприємств до міжнародних ринків та загального підвищення інвестиційної привабливості агробізнесу у довгостроковій перспективі (табл. 1).

Як бачимо, визначені стратегічні напрями інтеграції екологічно орієнтованих механізмів у систему агробізнесу свідчать про поступову трансформацію підходів до забезпечення конкурентоспроможності аграрних підприємств у бік комплексного стратегічного управління. Тому на нашу думку довгострокова економічна стійкість агробізнесу формується як

через підвищення виробничої ефективності, так і завдяки системному узгодженню ресурсних, логістичних, інформаційно-аналітичних та організаційних компонентів розвитку. Таким чином, це забезпечує підвищення рівня адаптивності аграрних підприємств до структурних змін глобального економічного середовища та створює передумови для зміцнення ринкових позицій вітчизняного агробізнесу у довгостроковій перспективі.

Отже, можна стверджувати, що у даний час важливу роль у забезпеченні стратегічної конкурентоспроможності агробізнесу відіграють розвиток інноваційного потенціалу та підвищення ефективності використання аграрних ресурсів, оскільки саме вони формують основу для довгострокового зміцнення економічної стійкості підприємств в умовах трансформації глобального економічного

Таблиця 1

Стратегічні напрями інтеграції екологічно орієнтованих механізмів у систему забезпечення конкурентоспроможності агробізнесу

Ключові напрями інтеграції екологічно орієнтованих підходів у систему агробізнесу	Функціональні характеристики впливу	Стратегічні ефекти забезпечення економічної стійкості та конкурентоспроможності
Раціоналізація використання аграрних ресурсів	Оптимізація ресурсних потоків і зниження виробничих витрат	Сприяє стабілізації витратної структури підприємства, підвищує ефективність використання виробничого потенціалу та формує передумови для довгострокового зміцнення економічної результативності
Модернізація виробничо-господарських процесів	Впровадження ресурсозберігаючих механізмів управління	Забезпечує підвищення адаптивності аграрних підприємств до змін зовнішнього середовища та сприяє зростанню ефективності функціонування виробничої системи
Інтеграція екологічних принципів у стратегічне управління	Узгодження економічних та організаційних механізмів розвитку	Формує комплексну систему забезпечення конкурентоспроможності, орієнтовану на підтримання стійких ринкових позицій у довгостроковій перспективі
Підвищення ефективності логістичних процесів	Оптимізація транспортування та управління потоками продукції	Сприяє скороченню непродуктивних витрат, підвищенню керованості логістичних систем і зміцненню економічної стійкості агробізнесу
Розвиток інформаційно-аналітичного забезпечення	Удосконалення систем управлінського аналізу та контролю	Дозволяє підвищити якість стратегічних управлінських рішень, забезпечити оперативну адаптацію до ринкових трансформацій і посилити конкурентні переваги підприємства
Диверсифікація господарської діяльності	Розширення напрямів виробництва та ринкової присутності	Забезпечує зниження рівня економічних ризиків, підвищення стійкості підприємства до кон'юктурних коливань і формування додаткових джерел довгострокового розвитку

Джерело: сформовано автором на основі [2; 7]

середовища. За сучасних умов конкурентні переваги аграрних підприємств усе більше залежать від здатності впроваджувати інноваційні управлінські та виробничі механізми, спрямовані на підвищення результативності господарської діяльності та оптимізацію ресурсного забезпечення [6].

Варто також зазначити, що ефективний розвиток інноваційного потенціалу забезпечує модернізацію виробничо-господарських процесів, удосконалення систем управління та підвищення рівня адаптивності підприємств до структурних змін агропродовольчих ринків. Поряд із цим раціоналізація використання аграрних ресурсів сприяє оптимізації витратної структури підприємств та загальному зниженню рівня економічних ризиків, що у сукупності забезпечує стабільність функціонування аграрних підприємств у довгостроковій перспективі.

Концептуальний підхід до забезпечення довгострокових конкурентних переваг агробізнесу в умовах сталого розвитку доцільно формувати на основі синхронізації економічних, екологічних та організаційно-управлінських механізмів розвитку [5]. Такий під-

хід передбачає інтеграцію інноваційних механізмів управління, модернізацію виробничо-логістичних систем, удосконалення інформаційно-аналітичного забезпечення та оптимізацію управління ресурсними потоками. Водночас ключовою передумовою формування стійких конкурентних переваг має бути забезпечення збалансованої взаємодії між економічною результативністю господарських процесів і стратегічною стійкістю аграрних підприємств [2]. Це створює умови для зміцнення ринкових позицій агробізнесу, підвищення рівня його конкурентоспроможності та забезпечення стабільного функціонування у довгостроковій перспективі (рис. 1).

На нашу думку запропонована концептуальна модель відображає взаємозалежність економічних, екологічних та організаційно-управлінських механізмів розвитку у процесі формування стратегічної стійкості аграрних підприємств. Модель демонструє, що довгострокова конкурентоспроможність агробізнесу формується через інтеграцію ресурсно-економічних, управлінських та адаптивних компонентів у єдину систему стратегічного управління. Саме це забезпечує зміцнення

Рис. 1. Концептуальна модель забезпечення конкурентних переваг агробізнесу на основі синхронізації економічних, екологічних та організаційно-управлінських механізмів розвитку

Джерело: сформовано автором

здатності підприємств реагувати на структурні трансформації ринкового середовища та оптимізацію механізмів прийняття стратегічних рішень, що у сукупності створює передумови для стабільного розвитку агробізнесу у довгостроковій перспективі.

Водночас трансформація сучасних аграрних підприємств дедалі більше виходить за межі традиційної модернізації виробничих процесів і набуває ознак комплексної структурної перебудови системи управління агробізнесом. У таких умовах конкурентоспроможність формується не лише через підвищення продуктивності чи оптимізацію ресурсного забезпечення, але й через здатність підприємств трансформувати внутрішні організаційно-економічні механізми відповідно до динаміки глобального ринкового середовища [4]. Це обумовлює необхідність переходу від функціонально ізольованих моделей управління до інтегрованих систем стратегічної координації, орієнтованих на синхронізацію виробничих, логістичних, інформаційно-аналітичних та управлінських процесів.

Крім того, трансформаційні процеси в агробізнесі супроводжуються зміною підходів до формування довгострокової економічної стійкості підприємств. Все більшого значення наразі набуває здатність суб'єктів господарювання адаптувати структуру управління до високої волатильності агропродовольчих ринків та посилення конкуренції у глобаль-

них ланцюгах створення вартості. За таких умов стратегічна трансформація аграрних підприємств повинна розглядатися як безперервний процес інтеграції інноваційних, екологічно орієнтованих та організаційно-управлінських механізмів розвитку, що забезпечує зміцнення конкурентних позицій агробізнесу у довгостроковій перспективі.

Висновки. Таким чином, приходимо до висновку, що забезпечення довгострокових конкурентних переваг в агробізнесі потребує переходу до інтегрованих моделей стратегічного управління, заснованих на синхронізації економічних, екологічних та організаційно-управлінських механізмів розвитку. Сучасна конкурентоспроможність аграрних підприємств формується під впливом рівня адаптивності до трансформацій глобального економічного середовища, ефективності використання ресурсного потенціалу та здатності інтегрувати інноваційні механізми управління у систему господарської діяльності. Тому стратегічна стійкість агробізнесу залежить від комплексного поєднання ресурсно-економічної ефективності і розвитку адаптивних механізмів реагування на структурні зміни ринкового середовища. Сформований на основі визначеної моделі концептуальний підхід дозволяє забезпечити зміцнення ринкових позицій аграрних підприємств та стабільність їх функціонування у довгостроковій перспективі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Дзямулич М. І., Косінський П. М. Формування механізму розвитку підприємств агросектору на засадах цифровізації. *Агросвіт*. 2026. №3. С. 138–143.
2. Дзямулич М. І., Максим'як С. В. Розвиток підприємницьких ініціатив серед сільського населення як фактор економічного зростання в Україні. *Ефективна економіка*. 2024. №6.
3. Галас Л. І., Дзямулич М. І., Шматковська Т. О. Особливості експортної діяльності сільськогосподарських підприємств в Україні. *Економічний форум*. 2021. №2. С. 74–79.
4. Філюк Д. О., Шматковська Т. О., Борисюк О. В. Ефективність використання земельних ресурсів сільськогосподарських підприємств в Україні. *Галицький економічний вісник*. 2022. №2. С. 30–36.
5. Чалюк Ю. О. Mint, bell, piiggs, vista, civets, n-11, brooms – потенційні центри соціально-економічного зростання в умовах ентропійного розвитку. *Сталий розвиток економіки*. 2026. №1 (58). С. 637–644.
6. Шматковська Т. О. До питання фінансово-кредитного забезпечення інтегрованого функціонування сільськогосподарських виробників. *Вісник Львівського національного аграрного університету : економіка АПК*. 2009. №31 (2). С. 48–51.
7. Шматковська Т. О. До проблематики забезпечення прибутковості сільськогосподарських підприємств. *Ефективна економіка*. 2016. №1.
8. Chaliuk Y. Social Services and Their Impact on Economic Resilience in the Era of Global Digitalization: monograph. Prague, 2026. 260 p.
9. Iashchenko O., Chupryna O., Maksymov S., Zemlianska N., Afanasieva O., Popova Y. Information Noise in Marketing Analytics: Implications for Financial Reporting and Economic Decision-Making. *International Journal of Accounting and Economics Studies*. 2025. Vol. 12 (5). Pp. 702–709.

10. Shmatkovska T., Dziamulych M., Vavdiuk N., Petrukha S., Koretska N., Bilochenko A. Trends and Conditions for the Formation of Profitability of Agricultural Enterprises: On the Case of the Lviv Region, Ukraine. *Universal Journal of Agricultural Research*. 2022. Vol. 10 (1). Pp. 88–98.

REFERENCES:

1. Dziamulych, M. I., & Kosinskyi, P. M. (2026) Formuvannia mekhanizmu rozvytku pidpriemstv agrosektoru na zasadakh tsyfrovizatsii [Formation of a mechanism for the development of agricultural enterprises based on digitalization]. *Agrosvit – Agrarian World*, vol. 3, pp. 138–143.
2. Dziamulych, M. I., & Maksymiak, S. V. (2024). Rozvytok pidpriemnytskykh initsiatyv sered silskoho naselennia yak faktor ekonomichnoho zrostantia v Ukraini [Development of entrepreneurial initiatives among the rural population as a factor of economic growth in Ukraine]. *Efektivna ekonomika – Effective economy*, vol. 6.
3. Halas, L. I., Dziamulych, M. I., & Shmatkovska T. O. (2021). Osoblyvosti eksportnoi diialnosti silskohospodarskykh pidpriemstv v Ukraini [Peculiarities of export activity of agricultural enterprises in Ukraine]. *Ekonomichnyi Forum – Economic Forum*, vol. 2, pp. 74–79.
4. Filiuk, D. O., Shmatkovska, T. O., & Borysiuk O. V. (2022) Efektyvnist vykorystannia zemelnykh resursiv silskohospodarskykh pidpriemstv v Ukraini [Effectiveness of use of land resources of agricultural enterprises in Ukraine]. *Galytskyi ekonomichnyi visnyk – Galician economic journal*, vol. 2 (75), pp. 30–36.
5. Chaliuk, Yu. O. (2026) Mint, bell, piiggs, vista, civets, n-11, brooms – potentsiini tsentry sotsialno-ekonomichnoho zrostantia v umovakh entropiinoho rozvytku [Mint, bell, piiggs, vista, civets, n-11, brooms – potential centers of socio-economic growth in conditions of entropic development]. *Staliy rozvytok ekonomiky – Sustainable economic development*, vol. 1 (58), pp. 637–644.
6. Shmatkovska, T. O. (2009) Do pytannia finansovo-kredytnoho zabezpechennia intehrovanoho funktsionuvannia silskohospodarskykh vyrobnykiv [On the issue of financial and credit support for the integrated functioning of agricultural producers]. *Visnyk Lvivskoho natsionalnoho ahrarnoho universytetu : ekonomika APK – Bulletin of Lviv National Agrarian University: Economics of the Agricultural Complex*, vol. 31 (2). pp. 48–51.
7. Shmatkovska, T. O. (2016) Do problematyky zabezpechennia prybutkovosti silskohospodarskykh pidpriemstv [On the problems of ensuring the profitability of agricultural enterprises]. *Efektivna ekonomika – Effective economy*, vol. 1.
8. Chaliuk Yu. (2026) *Social Services and Their Impact on Economic Resilience in the Era of Global Digitalization*. Prague, Czech Republic. 260 p.
9. Iashchenko, O., Chupryna, O., Maksymov, S., Zemlianska, N., Afanasieva, O., & Popova, Y. (2025) Information Noise in Marketing Analytics: Implications for Financial Reporting and Economic Decision-Making. *International Journal of Accounting and Economics Studies*, vol. 12 (5), pp. 702–709.
10. Shmatkovska T., Dziamulych M., Vavdiuk N., Petrukha S., Koretska N., & Bilochenko A. (2022) Trends and Conditions for the Formation of Profitability of Agricultural Enterprises: On the Case of the Lviv Region, Ukraine. *Universal Journal of Agricultural Research*, vol. 10 (1), pp. 88–98.

Дата надходження статті: 25.06.2026

Дата прийняття статті до публікації: 05.08.2026

Дата публікації статті: 11.08.2026